

Vadžra - zbraň bohů, nebo nástroj budování?

V mnoha mýtech, legendách a starověkých spisech se dochovaly informace o podivných starověkých superzbraních, o tajemných předmětech, s jejichž pomocí bohové různých národů konali zázraky, stavěli kyklopské stavby, přemísťovali vzduchem obrovské kamenné bloky. Tajemné zbraně a zařízení patřily bohům.

Skeptici samozřejmě mohou vše označit za výmysl a pohádku. Je to jejich právo. Ale přesto, proč by si měl člověk vymýšlet nejen fakta o použití božských zbraní, ale i jejich podobu. Tak se k nám dostala podoba vadžry - zbraně bohů.

Ano a následky použití zbraní bohů jsou velmi podobné následkům použití moderních jaderných zbraní, napalmu a dalších novodobých zbraní. Mohli starověcí lidé, vymýšlející si jen pohádky pro zábavu, tak přesně předvídat následky ničení těmito mýtickými zbraněmi?

Spíše se prostě stali svědky jejich použití. Pouze to vypadá, že je nezaznamenali sami očití svědkové, ale jejich potomci, kteří jej převyprávěli od jiných lidí. A taková převyprávění se rozrůstají o různé „detaily“. Tak vznikaly mýty.

Ale kdo tedy používal takové zbraně v hlubokém starověku? Ve starověku existovaly velké civilizace, které nebyly v žádném případě horší než ta

naše, a dokonce ji i převyšovaly. Založili je příchozí z kosmu, mimozemšťané.

Ale tato verze okamžitě vzbuzuje posměch nejrůznějších skeptiků, a to jen proto, že prostě něco takového nemohlo být, protože mimozemšťané neexistují, poněvadž v oněch epochách chodili po zemi jen Pithecanthropové, a ani ti neexistovali, respektive proto, že v té době ještě ani nevynalezli kolo... doba kamenná. A kdo říká, že to tak bylo? Archeologové dokazují svými expozicemi primitivního člověka...

A co archeologové nenašli? Možná to, co nenašli, prostě shořelo ve velké atomové válce a dějiny začaly znovu? Lidé zdivočeli a oblékali se do zvířecích kůží.

Kdyby se něco podobného stalo dnes a hrstka lidí by přežila v nějaké rozsedině. Jejich mobilní telefony by se bez komunikační sítě a bez dobíjení z elektřiny staly nepoužitelnými. Oblečení by se opotřebovalo, technika bez elektřiny by se stala nepoužitelnou. Tkaniny se opotřebují a továrny, které je vyrábějí, budou zničeny. Nezůstane nic a budeme muset lovit přeživší psy nebo cokoli jiného. Opět vlezeme do kůže a budeme svým dětem a vnoučatům ukazovat jako kuriozitu - mobilní telefon nebo něco jiného, vyprávět pohádku před spaním o tom, jak je kdysi lidé používali, aby spolu mohli mluvit a vidět se, když byli v různých městech a zemích. Nakonec se zrodí mýtus o dávné zemi, kde se tohle všechno stalo, a naši potomci začnou od základu vynalézat kola a nejjednodušší mechanismy. Jednoho dne opět vytvoří civilizaci, budou mít další přístroje a mobilní telefon bude držet v rukou prastaré božstvo, za které budou zprvu považovat naše současníky - hrdiny nových mýtů.

Tak na co jsme dnes zapomněli? Jaké civilizace minulosti a jaké jejich zbraně a přístroje se k nám dostaly jen v podobě podivných rituálních předmětů nebo se k nám nedostaly vůbec, ale drží je v rukou sochy a fresky dávných bohů?

Pokud něco nemůžeme dokázat, popřeme to. Takto, bohužel, funguje psychika většiny lidí. Metoda vědomého snění také není vědecká a většina lidí ji také považuje za pohádku a blud. Pokud však někdo něco považuje za blud, neznamená to, že by taková informace neměla existovat. Ať jí nikdo nevěří, nebo jí věří jen málokdo, ale pokud existuje - měla by na tomto světě zanechat alespoň minimální stopu. Vždyť popřeme-li všechno, popřeme i to, že žádná historie nebyla... a že vůbec neexistujeme.

Jakými zbraněmi tedy starověcí disponovali a jaká zařízení používali k přemísťování mnohatunových kamenů a budování staveb z nich? O tom bylo vyprávěno prostřednictvím vědomého snění.

...Takže, až k obzoru se táhly šedivé a fialové horské masivy. Nad nimi se otevírala bezbřehá obloha s temným prostorem a myriádami třpytivých hvězd. Kdesi v dálce bíle zářil osamělý horský vrchol, který vypadal spíš jako krystal pyramidy. „*To je Kailás*“ problesklo mi vědomím, „*posvátná hora Tibetu*“.

Tady je blíž a blíž. Vedle ní jsou tmavé skály bizarních tvarů, jako by je vytesala ruka nějakého obra. V jedné ze skal je vidět obrys obrovských kamenných dveří nebo výklenku. Při přiblížení k nim se náhle objevily gigantické schody Kailásu, které vedou přímo do nebe. Schodiště se nacházelo pod ledem a pod bílou ledovou čepicí bývá obvykle sotva viditelné.

Od Kailásu se táhla hladká vyduťá plocha skal podobná obrovské míse. Tyto skály byly lehce pokryté sněhem a ledem, ale odtud, z malého kamene u kamenných dveří, se zdálo, že se v této míse odráží celá obloha se svými hvězdami, a všechny hvězdy se podivně promítaly na... mapu Země s jejími kontinenty a oceány.

Na okamžik se zdálo, jakoby Slunce dopadlo do bodu na samotném vrcholu Kailásu, a vše se zahalilo duhovým závojem. Ohnivé, duhové odlesky sklouzly po kamenném výklenku představujícím dveře a... ty zmizely. Místo nich se v hoře otevřel otvor. Ale uvnitř nebyla tma. Zdálo se, že obrovský tunel proniká celým pohořím. A linulo se z něj jasné světlo, které se třpytilo všemi barvami duhy.

Neodolatelná síla mě vtáhla dovnitř... nebo ven. Když jsem procházela tímto tunelem, zdálo se mi, že nejdu dovnitř, ale naopak, že se z něčeho osvobozuji, že

se dostávám na povrch. Všude kolem bylo duhové světlo a rozprostřel se výhled na zelené údolí. Kailás byl za mnou. Byl však průzračným krystalem a hořel duhovými paprsky. Tak z něj vycházela veškerá ta záře - pomyslela jsem si tehdy, a je to i vstup do tajemné Šambaly - paralelního světa jiné dimenze, jak naznačoval vnitřní hlas.

Nějaká síla mě zvedla a nesla vzduchem nad údolím. Dole se rozkládalo kruhové město plné fantaskních staveb, podobných indickým chrámům a pyramidám. Najednou se divokou silou roztočil zářící vír, nebylo nic vidět, a když se zastavil, ocitla jsem se v obrovském sálu z křišťálů. Křišťály hrály všemi známými i neznámými barvami, které se dají jen těžko popsat. Na konci sálu seděla obrovská socha Buddhy. Vida, už je blíž. Ted' se... zachvěla. Není to socha. Je to snad živý Buddha?

Jasný oranžový hábit jemně obepínal jeho tělo, a tmavé vlasy byly sepnuté na temeni hlavy a spletené zlatou obručí. Hluboké zlaté oči jako by se dívaly skrz mě, skrz stěny.

Jeho rty se nepatrně pohnuly a v mé mysli zazněla neznámá řeč, ale velmi rychle, že jsem ji ani nepostřehla. Všechno bylo srozumitelné, jako by to byl můj rodný jazyk.

„Měl jsem mnoho jmen i mnoho inkarnací. Zde jsem Harati, ochránce vědění Lemurie a planety Faeton, která se rozpadla na kousky. Kdysi jsem byl na Zemi znám jako princ Gautama, který se stal Buddhou, brzy se budu muset opět vrátit do vašeho světa a budete mi říkat Maitréja,“ začal Harati příběh.

„Na samém počátku současné třiatřicáté manvantary (životní cyklus vesmíru od velkého třesku po zhroucení, a od zhroucení po třesk), sestávající z dne a noci Brahmy, jak se říká v Indii, jsem přišel na Faeton. A začali jsme vysazovat život v systému dvou sluncí. Ale brána pekla se otevřela, jak byste řekli, a černé víry z antivesmíru přinesly ničivé supertěžké kameny, které zničily velké Rádža Slunce. To explodovalo a následně zahynulo několik planet, včetně Faetonu (viz témata: Faethon, Nibiru a historie zlatých desek Šambaly; Od Lemurie po Hyperboreu aneb bitvy draků; O Šambale a přechodu).

My na Zemi jsme pak založili zemi, kterou nazýváte Lemurie, a přenesli jsme tam všechny své znalosti. Po velké katastrofě zde zůstalo jen jedno Slunce, ale k němu se na oběžné dráze Rádža Slunce připojil parazit. Je to Nibiru - dvojitá černá díra s malou planetou - satelitem, na níž žijí cizinci Nifilim, kteří si říkají Anunnaki nebo Annunaki. Od té doby stojí proti nám a naší zemi Šambale, kam odešli učitelé Lemurie, Hyperboreje a dalších zemí Světla. Oni a jejich otroci - černí reptoidi zničili všechny vznikající civilizace na Zemi a vytvořili svůj svět, ve kterém žijete. Ale o tom jsme již mnohé pověděli... (Viz další témata stránek.)

Dnes vám budu vyprávět o pro vás zvláštních ‚věcech bohů‘. Skutečně existovaly. Předměty, které drží v rukou dávné sochy a obrazy bohů, byly kdysi přístroji,

technickými zařízeními vysoce rozvinutých civilizací Lemurijců, Tellurijců, Atlantánů, Hyperborejců a dalších. Později se změnil v rituální předměty náboženského kultu.“

A tu Harati odněkud vytáhl důmyslný předmět. „*Tohle je vadžra,*“ řekl. Vadžra se zlatě leskla. Měla kulovitou rukojeť s tvarovanými polokoulemi po stranách, z nichž vyčnívaly dračí hlavy a zvláštní zakřivené části, které se sbíhaly v jednom bodě na jedné straně vadžry, a stejně symetricky se sbíhaly v jednom bodě na druhé straně vadžry. Všechny se uzavíraly na tvarové ose procházející polokoulemi a koulí.

Harati zvedl tento předmět vzhůru, vydal dlouhý nosový zvuk a oblouky vadžry se otevřely. Vydávaly pulzující duhové světlo. Když Harati pootočil vadžru v ruce a vydal další zvuk, z osy vadžry začal vycházet blesk nebo elektrický oblouk jako při svařování. Další pohyb a z blesku se stal pružný světelný svazek, podobný laseru. Kolem tohoto zařízení se objevilo namodralé pole, a sál, ve kterém jsme se nacházeli, zmizel.

Ocitli jsme se poblíž skály. Harati na ni namířil světelný svazek a ve vteřině se z ní odlomil kousek. Povrch úlomku se leskl jako zrcadlo.

„Tím jsme do skal vyřezali zrcadla času a vytvořili portál, kterým se lze dostat kamkoli ve vesmíru do kteréhokoli času a prostoru. Tímto portálem je Kailás a okolní skalní struktury. A takhle lze přemístit cokoli,“ řekl Harati a namířil měnící se paprsek z vadžry na úlomek skály vážící třicet tun. Balvan se v mžiku vznesl do vzduchu a zůstal videt. Tady se pohnul a vzápětí se snesl za Haratiho rukou, v níž držel vadžru. Harati opatrně spustil kousek skály na zem, jen mírně natočil sklon vadžry.

„I my jsme se teď dostali sem pomocí tohoto přístroje, který nás přenesl z chrámu,“ řekl Harati.

„S vadžrou lze dělat spoustu věcí, prakticky všechno. Hlavní je stanovit si cíl a nechat proudit energii vesmíru. Vadžra není zbraň, ale může se jí stát, když je to nezbytné.“

Vtom začal Harati točit vadžrou v ruce a na obloze se objevily obrazy strašlivých pohrom. „*Tohle je kronika,*“ řekl znovu. „*Kronika akáši neboli éteru, jak se říkalo na Západě. V akáše je uloženo všechno. Jsou to informace a energie. Je to nic, a přesto všechno. Je to vakuum, které obsahuje v sobě nás všechny i celý Vesmír. My všichni jsme částice, mohu-li to tak říci vaším jazykem. Částice není tak docela správně. Jsme jak její částice, tak i celek s ní. My jsme ona. Akáša je minulost i budoucnost i přítomnost, neboť je to všechno jedno. Ale z různých úhlů vědomí lze vidět různé obrazy. Tak se vyčleňuje minulost a budoucnost a přítomnost, tak se vyčleňují různé světy a hustoty, různé reality. Všude, kde žijete, je váš svět i paralelní světy, takové jako Šambala, světy jiných dimenzí a prostorů a časů, to vše*

je v ní, hlavní je umět je vidět a přenést se do správného bodu vesmíru. Toho lze dosáhnout pomocí vadžry, rozštěpující akášu.

Podívej - kronika ti ukáže války minulosti, které pro vás již proběhly.“

A jako na obrazovce, na obloze se odehrával děj. Do vzduchu nad planinu se vzeslo lesklé zařízení s jakýmsi prolamovaným „balkonem“. Dole stála podivná armáda obrněných slonů, nějakých bizarních strojů a lidí v lesklé zbroji. Na „balkon“ létajícího aparátu vystoupil jakýsi bojovník s vadžrou v ruce. A tu se z vadžry zableskl obludný blesk. Kdesi daleko zaburácely výbuchy. Na obzoru se objevilo několik ohnivých sloupů.

Armáda dole se dala na útěk do všech stran. Další blesk totiž dopadl na hlavy těch dole. Jen málokdo unikl.

Dole se kouřilo jen z uhlíků toho, co bylo kdysi armádou. A co že bylo tam na obzoru? Bylo tam město. Ale už zmizelo... Popel a smrad, to je to, co z něj zbylo po spalujícím blesku, a kameny hradeb tekly jako olej.

„Nástroj tvoření se může proměnit v obludnou zbraň,“ pokračoval Harati ve svém vyprávění.

„Energie vesmíru jsou univerzální. Vesmír se jimi rodí i ničí, aby se očistil a znovu zrodil. Vadžra je nástroj k ovládnutí univerzální energie vesmíru, která je všude, obklopuje všechno a všechny, proniká všechno a všechny, všechno se z ní skládá. Její změna a použití je však s vadžrou snazší. Tvar vadžry jednoduše usnadňuje ovládnutí této energie. A vadžra se aktivuje zvukem a silou myšlenky.

Zpočátku nebylo možné vadžru používat bez dostatečné síly mysli. Potom však Anunnaki poskytli lidem technické zařízení, které ti zavedli do středu vadžry, čímž vytvořili technické zařízení. Toto zařízení pak mohl používat každý. Včetně lidí, kteří neměli sílu mysli, i lidí, kteří měli temné destruktivní myšlenky, nedosáhli určitého stupně duchovního vývoje. Proto přišly na Zemi ony obludné války, které zničily starobylou zemi, z níž zbyly jen ruiny, vám známé pod jménem Mohendžodaro. Byly tam použity různé zbraně, včetně zbraní jaderných, na jejichž ideu přivedli vaše vědce znovu ve 20. století poslové Anunnaki.

Po událostech v Mohendžodaru, popsanych v Mahábháratě, zničili poslové Šambaly všechny zbývající technické vadžry ve vašem světě, které byly vytvořeny za přispění Anunnaki. Zůstalo jen to, co lidé s nízkou energetikou, mající černé plány válek a ničení, nemohou použít.

Ano, kdysi dávno jsme také používali vadžry jako zbraně ve válce s černými draky - reptoidy z antisvěta, kteří zrcadlili světlé draky z našeho vyššího světa. S pomocí vadžry jsme se pokoušeli zničit Nibiru, ale poté, co jsme vše důkladněji propočítali, jsme si uvědomili, že to zatím není možné, neboť zničení tak velkého objektu, navíc složeného z černých děr, neprojde beze stopy, ale povede ke katastrofě Slunečního

systemu. Ne všechno se dá vyřešit pomocí zbraní. Někdy zničení zdrojů zla může zničit celý svět.

Vadžra není zbraň. Vadžra je nástroj. Tvar vadžry je vlastní každé lidské bytosti. Spojte nohy v chodidlech a zvedněte ruce nad hlavu a spojte je dlaněmi. Stanete se vadžrou. Střed vadžry bude uprostřed vašeho těla. Poté, co jej posunete mírně pod pupek, budete schopni ovládat svou vadžru a propojit své tělo s věčnou a nekonečnou energií vesmíru, energií všeho. A schopnost ovládat sebe sama jako vadžru je věda jógy, dosažitelná různými duchovními praktikami.

Ve skutečnosti je svět jednoduchý, velmi jednoduchý. Je velmi jednoduchý pro pochopení vždy všechno komplikujícího rozumu. Klíčem je jednoduchost a splynutí s vesmírem, s jeho principy a kvalitami nekonečného sebezdokonalování. Skutečné zázraky ve vašem chápání, nikoli triky (černá magie je také trik, ničící svět kolem mága a vtahujícího jej do ústí antisvěta), vytváří pouze ten, kdo se stal instrumentem Absolutna, zcela odpoutaný od vlastního ega a důležitosti, od pojetí sebe sama, ten, kdo se stal zásobníkem energie Vesmíru.“

Harati pozvedl svou vadžru vzhůru a vize na obloze zmizely, ale nekonečný hvězdný prostor vesmíru zahrál tisíci jiskrami...

Zapsala Valeria Kolcova 18.01.2015